

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

20 decembrie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 40 † ANUL II

DUMINICA DINAINTEA NAȘTERII DOMNULUI

Ev. Matei 1, 1-25: "Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și pe frații lui; Iuda a născut pe Fares și pe Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut..."

Toate neamurile sunt chemate la mântuire

Pregătirea pentru venirea în lume a Mântuitorului Hristos se face în suferință și în speranță. Pregătirea se face în suferință, pentru că foarte adesea proorocii au fost persecutați, chinuți sau chiar uciși. Lumea păcatului, care are nevoie de mântuire, este, adesea, ostilă sfințeniei. Pregătirea se face și în speranță, pentru că Dumnezeu își menține făgăduința Sa, dincolo de nestatornicia și slăbiciunile oamenilor. Astfel, *luminată de credință, generații de-a rândul au așteptat în mod activ pe Mesia, prin rugăciune, prin nevoiță, prin viață sfântă, prin veghere duhovnicească. Uneori 'rătăcind în pustii și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului'* (Evrei 11, 38), altele 'pribegind în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strămtorați, rău primiți' (Evrei 11, 37), au trăit intens cu speranța că-L vor vedea cu ochii lor trupești pe Mesia. Această pregătire nu era o simplă așteptare pasivă, ci era o luptă duhovnicească pentru idealul cel mai sfânt: mântuirea sau viața veșnică, era o tensiune a sufletului spre Cel ce va să vină. 'Așteptând am așteptat pe Domnul' (Psalmul 39, 1) poate fi fraza care rezumă așteptarea activă a omenirii, dorința puternică de a vedea pe Hristos Mântuitorul, dorință vie care cere pregătire duhovnicească pentru a dobândi viața veșnică. Toți aceștia, deși nu-L vedeau pe Mesia în trup, Îl simțeau prezent în Duhul Care le sporea credința, speranța și dorința de a-L căuta. Din Evanghelia de astăzi mai învățăm că *printre neamurile sau generațiile enumerate de Sfântul Apostol Matei se află și femei, nu doar bărbați, deși, la evrei, genealogia se alcătuea pe linie paternă, bărbătească. În mod surprinzător, enumerarea generațiilor pe linie bărbătească, la un moment dat, include și pomenirea a patru femei. Ele ne surprind și prin faptul că nu sunt evreice, ci sunt de neam străin. Astfel, Tamara și Rahab sunt cananeience, Rut este moabiteancă, iar Batșeeba este hitită. Prin aceasta, Sfânta Evanghelie ne arată că nu numai poporul evreu este chemat la mântuire, ci și popoarele de altă etnie. De asemenea, prezența femeilor în genealogia Mântuitorului ne arată că nu numai bărbații au valoare în fața lui Dumnezeu și în lucrarea Lui mântuitoare, ci și femeile.*

Mai mult, Iisus Hristos, Cel Unul Sfânt, cheamă la sfințenie bărbați și femei, fără deosebire, iar Sfânta Biserică a lui Hristos cinstește deopotrivă pe sfinți și pe sfinte. Astfel, vedem că Sfânta Evanghelie rupe unele bariere mentale, pentru ca fiecare om să înțeleagă că Dumnezeu iubește pe toți oamenii, deși Israel a fost cel dintâi popor ales, pentru ca să-I slujească Lui pentru binele umanității întregi. Dumnezeu iubește și prețuiește deopotrivă pe bărbați și pe femei, pentru că atât bărbatul, cât și femeia au fost creați după chipul lui Dumnezeu. El a creat prima familie umană, pentru a spori mereu numărul persoanelor umane care se bucură de iubirea Persoanelor divine din Sfânta Treime. Așadar, Sfânta Evanghelie de astăzi *ne cheamă și pe noi la pregătire duhovnicească în timpul care ne-a mai rămas până la Crăciun, ca să-L primim pe Hristos Domnul în sufletele noastre, în casele noastre, văzând că Dumnezeu Se face om, pentru ca noi oamenii să dobândim Împărăția cerurilor, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin!* (<https://basilica.ro/predica-preafericitului-parinte-patriarh-daniel-la-duminica-dinaintea-nasterii-domnului/>).

Să dăm doctorilor cinstea care li se cuvine

Cinstește pe doctor cu cinstea ce i se cuvine, că și pe el l-a făcut Domnul, că de la Cel Preaînalt este leacul și chiar și de regi va fi răsplătit. Știința doctorului va înălța capul acestuia și înaintea celor mari va fi minunat. Domnul a zidit din pământ leacurile, și omul înțelept nu le va disprețui. Au nu cu lemn s-a îndulcit apa, ca să se cunoască puterea Lui? Și El a dat oamenilor știință, ca să Se mărească întru leacurile Sale cele minunate. Cu acestea tămăduiește și ridică durerea; Farmacistul cu acestea va face alifiile. Nu este sfârșit lucrurilor Domnului și pace de la El este peste fața pământului. Fiule! În boala ta nu fi nebăgător de seamă; ci te roagă Domnului și El te va tămădui. Depărtează păcatul și întinde mâinile spre faptele drepte și de tot păcatul curățește inima ta. Dă miros cu bună mireasmă și pomenire de făină de grâu și junghie jertfe grase, pe cât te ajută puterile. Și doctorului dă-i loc că și pe el l-a făcut Domnul și să nu se depărteze de la tine, că și de el ai trebuință că este vreme când și în mâinile lui este miros de bună mireasmă căci și el se va ruga Domnului, ca să dea odihnă și sănătate spre viață. Cel care păcătuiește împotriva Ziditorului său, să cadă în mâinile doctorului. Bazat pe Iisus Sirah 38:1-15. (<https://ro.asceticexperience.com/portfolio/sa-dam-doctorilor-cinstea-care-li-se-cuvine/>).

Ce înseamnă paisprezece neamuri?

Sfânta Scriptură zice că Dumnezeu a făcut lumea aceasta stricăcioasă înșelătoare și înșelată în șapte zile. Prin urmare, cele paisprezece neamuri erau neamurile oamenilor care au trăit și au luptat cu durerea, cu bolile, cu moartea. Câți și câți oameni au trăit cu nădejdea, fără ca în final să vadă ceea ce așteptau! Câți mureau postind așteptându-L pe Mesia așa cum L-au aflat în Vechiul Testament! Toți aceștia Îl așteptau pe Mântuitorul înlăuntru în întunericului prin lumina opacă a Vechiului Testament.

Arhimandritul Emilianos Simonopetritul, Cuvinte praznicale mistagogice, Indiktos, Athena, 2014

Genealogia pe care o vom citi în Biserică în Duminica dinaintea Nașterii Domnului (*a Sfinților Părinți după trup ai Domnului*), vorbește de trei ori de paisprezece neamuri. Ce înseamnă paisprezece neamuri? Câte veacuri sunt? Sensul aici este că numărul șapte din dublarea căruia provine numărul paisprezece încheie timpul stricăcios al lumii acesteia. Sfânta Scriptură zice că Dumnezeu a făcut lumea aceasta stricăcioasă înșelătoare și înșelată în șapte zile. Prin urmare, cele paisprezece neamuri erau neamurile oamenilor care au trăit și au luptat cu durerea, cu bolile, cu moartea. Câți și câți oameni au trăit cu nădejdea, fără ca în final să vadă ceea ce așteptau! Câți mureau postind așteptându-L pe Mesia așa cum L-au aflat în Vechiul Testament! Toți aceștia Îl așteptau pe Mântuitorul înlăuntru în întunericului prin lumina opacă a Vechiului Testament. Potrivit Vechiului Testament de la Adam până la Nașterea lui Hristos au trecut 5 508 ani. Scriptura stabilește atâția, ca să creeze cele trei perioade de câte paisprezece neamuri: perioada de mai înainte de robie, cea din robia în Babilon și cea de după robie. Numărul șapte este, prin urmare, simbolic. Arată nenumăratele neamuri și că toți care au trăit s-au stins, s-au pierdut așteptând lumina cea adevărată, pe Hristos. Acum că a venit Hristos stihurile de după icos spun către părinți: „Primiți bucuria, strămoșilor, văzându-L pe Hristos Mesia apropiindu-Se”. A venit Lumina, a răsărit soarele, s-au stins toate astrele și toți aceia care se numeau dumnezei. Au dispărut jertfele, încă și cele ale lui Israel, despre care le spunea de atâtea ori Dumnezeu: „urâsc sărbătorile voastre, jertfele voastre Îmi sunt urâte”, fiindcă nu dădeau Duh. În ciuda acestui fapt, evreii transmiteau din gură în gură, de la mamă la fiu, informația că Îl așteptăm pe Proorocul care va întregi lucrarea lui Moise și va înfăptui toate făgăduințele lui Avraam, lui Isaac lui Iacov și ale tuturor celorlalți. Dar toate câte s-au întâmplat în trecut s-au stins, au căzut, cum au căzut idolii înaintea lui Hristos, Cel ce S-a arătat. Totuși, strămoșii se întrebau cine este Dumnezeu și au aflat-o acum în iad când S-a dus acolo Hristos. (**Arhimandritul Emilianos Simonopetritul, Cuvinte praznicale mistagogice, Indiktos, Athena, 2014**).

APOSTOL - Evrei 11, 9-10; 32-40 "Fraților, Avraam, prin credință, a locuit vremelnice în pământul făgăduinței, ca într-un pământ străin, locuind în corturi cu Isaac și cu Iacov, cei dimpreună moștenitori ai aceleiași făgăduințe; căci aștepta cetatea cu temelii puternice, al cărei meșter și lucrător este Dumnezeu. Și ce voi mai zice? Căci timpul nu-mi va ajunge, ca să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iftae, de David, de Samuel și de proroci, care, prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au împunericit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă. Unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere; alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare. Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strămtorați, rău primiți. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, și în munți, și în peșteri și în crăpăturile pământului. Și toți aceștia, mărturisii fiind prin credință, n-au primit făgăduința pentru că Dumnezeu rânduise pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea".

SINAXAR

Sfânta Muceniță Anastasia a trăit în vremea împărățiilor păgâni Deciu (249-253) și Valerian (253-260). A rămas orfană de ambii părinți la vârsta de trei ani. A fost luată spre creștere de stareța unei mănăstiri de lângă Roma, care se numea Sofia. Sfânta Anastasia s-a făcut vestită printre creștini datorită frumuseții duhovnicești, iar printre păgâni, datorită frumuseții trupești. Guvernatorul păgân Probus, auzind de frumusețea ei, a trimis soldați la mănăstirea în care aceasta viețuia, ca să o aducă pe Anastasia înaintea lui. Adusă înaintea guvernatorului, ea și-a declarat credința în Hristos. Guvernatorul a încercat mai întâi să o ademenească pe Anastasia, căci dorea să o ia de soție, apoi a trecut la sinistre amenințări. Însă, mucenița a răspuns: "Gata sunt să mor pentru Dumnezeul meu nu doar o dată, ci și de sute de ori, de este cu puțință." Monahia Anastasia a fost supusă multor chinuri: i s-au tăiat sânii și limba, iar în cele din urmă a fost omorâtă prin decapitare în afara cetății. În Mănăstirea Grigoriu se păstrează gambele, talpa stângă, mâna dreaptă a moaștelor Sfintei Anastasia Romana. Numele Anastasia înseamnă înviere. **Troparul Sfintei Cuvioase Mucenițe Anastasia Romana** Glasul 4: *Mielușeava Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pățimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.*

